

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 482

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 7 iulie 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>		
LEGI ȘI DECRETE					
142.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2009 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule	2	623. — Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/2011 privind reglementarea unor măsuri fiscale pentru unele livrări de bunuri și prestări de servicii efectuate de Compania Națională „Romtehnica” — S.A. către Ministerul Apărării Naționale în anul 2011	5	
620.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2009 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule	2	★		
143.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2011 privind finanțarea unor activități de îmbunătățiri funciare	3	147.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 25/2011 pentru modificarea unor acte normative privind reglementarea ajutoarelor de stat acordate producătorilor agricoli și gestionarea fondurilor comunitare	6
621.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2011 privind finanțarea unor activități de îmbunătățiri funciare	3	625.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 25/2011 pentru modificarea unor acte normative privind reglementarea ajutoarelor de stat acordate producătorilor agricoli și gestionarea fondurilor comunitare	6
144.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2010 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 69/2002 privind regimul juridic al cărții electronice de identitate	4	★		
622.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2010 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 69/2002 privind regimul juridic al cărții electronice de identitate	4	150.	— Lege privind schimbarea denumirii comunei Brazii, județul Ialomița, în Rădulești	7
145.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/2011 privind reglementarea unor măsuri fiscale pentru unele livrări de bunuri și prestări de servicii efectuate de Compania Națională „Romtehnica” — S.A. către Ministerul Apărării Naționale în anul 2011	5	628.	— Decret pentru promulgarea Legii privind schimbarea denumirii comunei Brazii, județul Ialomița, în Rădulești	7
			DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
			Decizia nr. 413 din 7 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 65 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului	8–10	
			Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	10–13	
			Decizia nr. 618 din 12 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 85 alin. (10) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap	13–14	
			★		
			Opinie separată	15–16	

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 7/2009 privind modificarea Ordonanței de urgență
a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare
pentru autovehicule**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7 din 18 februarie 2009 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 103 din 19 februarie 2009.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

IOAN OLTEAN

PREȘEDINTELE SENATULUI

MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 5 iulie 2011.

Nr. 142.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 7/2009 privind modificarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru
instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2009 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 4 iulie 2011.

Nr. 620.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 20/2011 privind finanțarea unor activități de îmbunătățiri
funciare**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20 din 23 februarie 2011 privind finanțarea unor activități de îmbunătățiri funciare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 2 martie 2011, cu următoarea modificare:

— **Articolul 2 va avea următorul cuprins:**

„Art. 2. — În scopul restructurării și reorganizării Administrației Naționale a Îmbunătățirilor Funciare, în termen de 120 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale va supune Guvernului spre aprobare un proiect de act normativ privind modificarea și completarea Legii nr. 138/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
IOAN OLTEAN

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 5 iulie 2011.
Nr. 143.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 20/2011 privind finanțarea
unor activități de îmbunătățiri funciare**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2011 privind finanțarea unor activități de îmbunătățiri funciare și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 4 iulie 2011.
Nr. 621.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2010 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 69/2002 privind regimul juridic al cărții electronice de identitate

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 124 din 28 decembrie 2010 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 69/2002 privind regimul juridic al cărții electronice de identitate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 30 decembrie 2010.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
IOAN OLTEAN

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 5 iulie 2011.
Nr. 144.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2010 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 69/2002 privind regimul juridic al cărții electronice de identitate

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2010 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 69/2002 privind regimul juridic al cărții electronice de identitate și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 4 iulie 2011.
Nr. 622.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 22/2011 privind reglementarea unor măsuri fiscale
pentru unele livrări de bunuri și prestări de servicii efectuate
de Compania Națională „Romtehnica” — S.A. către Ministerul
Apărării Naționale în anul 2011**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22 din 2 martie 2011 privind reglementarea unor măsuri fiscale pentru unele livrări de bunuri și prestări de servicii efectuate de Compania Națională „Romtehnica” — S.A. către Ministerul Apărării Naționale în anul 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 159 din 4 martie 2011.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
IOAN OLTEAN

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 5 iulie 2011.
Nr. 145.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 22/2011 privind reglementarea
unor măsuri fiscale pentru unele livrări de bunuri și prestări de
servicii efectuate de Compania Națională „Romtehnica” — S.A.
către Ministerul Apărării Naționale în anul 2011**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/2011 privind reglementarea unor măsuri fiscale pentru unele livrări de bunuri și prestări de servicii efectuate de Compania Națională „Romtehnica” — S.A. către Ministerul Apărării Naționale în anul 2011 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 4 iulie 2011.
Nr. 623.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 25/2011 pentru modificarea unor acte normative privind reglementarea ajutoarelor de stat acordate producătorilor agricoli și gestionarea fondurilor comunitare**Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25 din 16 martie 2011 pentru modificarea unor acte normative privind reglementarea ajutoarelor de stat acordate producătorilor agricoli și gestionarea fondurilor comunitare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din 23 martie 2011, cu următoarea modificare:

— **La articolul I, articolul III va avea următorul cuprins:**

„Art. III. — (1) Formele de ajutor de stat prevăzute la art. 4 și 10 din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010*) se achită beneficiarilor prevăzuți la art. 3 și 9 din aceeași ordonanță în conturi distincte, deschise pe numele acestora la Trezoreria Statului.

(2) Fac excepție de la prevederile alin. (1) beneficiarii care solicită instituțiilor de credit/instituțiilor financiare nebancale credite bancare pentru asigurarea capitalului de lucru necesar realizării producției, inclusiv pentru plata obligațiilor către bugetul de stat și celelalte bugete.

(3) Sumele încasate în conturile prevăzute la alin. (1) vor fi utilizate de către beneficiari în următoarea ordine, astfel:

a) pentru achitarea drepturilor de natură salarială, prin transferul sumelor aferente în conturile deschise la instituții de credit, cu excepția impozitelor și contribuțiilor aferente acestora;

b) pentru achitarea obligațiilor către bugetul de stat și celelalte bugete, iar sumele rămase disponibile pot fi virate în conturile deschise la instituțiile de credit ori pot fi utilizate pentru efectuarea de plăți către furnizori sau creditori cu conturi

deschise la Trezoreria Statului ori la instituții de credit, cu condiția ca asupra conturilor respective să nu fi fost înființată poprire prin titluri executorii.

(4) Beneficiarii ajutoarelor de stat prevăzuți la art. 3 și 9 din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010, care au credite contractate de la instituții de credit/instituții financiare nebancale pentru destinațiile prevăzute la art. 4 și 10 din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010, pot cesiona acestora drepturile de încasat de la instituțiile publice care plătesc formele de ajutor de stat prevăzute la art. 4 și 10 din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010. Cesiunea către instituția de credit/instituția financiară nebancale se efectuează în baza unei confirmări emise de instituțiile publice care plătesc formele de ajutor de stat, din care să rezulte suma de plată către beneficiar. Cesiunea este valabilă numai după notificarea de către beneficiar a instituției publice care plătește formele de ajutor de stat.

(5) Instituțiile publice care plătesc formele de ajutor de stat vor vira la scadență suma aferentă ajutorului de stat, în contul indicat de instituția de credit/instituția financiară nebancale.

(6) Suma care face obiectul cesionării către instituția de credit/instituția financiară nebancale care a acordat creditul se achită de către instituțiile publice care plătesc formele de ajutor de stat, în contul beneficiarului ajutorului de stat indicat de instituția de credit/instituția financiară nebancale, cu respectarea prevederilor legale.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
IOAN OLTEAN

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 5 iulie 2011.
Nr. 147.

*) Ordonanța Guvernului nr. 14/2010 privind măsuri financiare pentru reglementarea ajutoarelor de stat acordate producătorilor agricoli, începând cu anul 2010, a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 74/2010 și a fost completată ulterior prin Legea nr. 281/2010.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 25/2011 pentru modificarea unor acte normative privind reglementarea ajutoarelor de stat acordate producătorilor agricoli și gestionarea fondurilor comunitare

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 25/2011 pentru modificarea unor acte normative privind reglementarea

ajutoarelor de stat acordate producătorilor agricoli și gestionarea fondurilor comunitare și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 4 iulie 2011.
Nr. 625.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

**privind schimbarea denumirii comunei Brazii, județul Ialomița,
în Rădulești**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Denumirea comunei Brazii, județul Ialomița, se schimbă în Rădulești.

Art. 2. — Anexa la Legea nr. 2/1968 privind organizarea administrativă a teritoriului României, republicată în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 54—55 din 27 iulie 1981, cu modificările și completările ulterioare, se modifică în mod corespunzător.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 5 iulie 2011.

Nr. 150.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

**pentru promulgarea Legii privind schimbarea denumirii
comunei Brazii, județul Ialomița, în Rădulești**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind schimbarea denumirii comunei Brazii, județul Ialomița, în Rădulești și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 4 iulie 2011.

Nr. 628.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 413**

din 7 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 65 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 65 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Marius Martin în Dosarul nr. 8.593/99/2009 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.391D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.392D/2010, nr. 3.459D/2010, nr. 3.460D/2010 și nr. 82D/2011, având ca obiect aceleași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Constantin Bebi Manole în dosarele nr. 594/99/2010 al Tribunalului Iași — Secția comercială și de contencios administrativ și nr. 63/99/2010 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal, de Iulian Lazăr în Dosarul nr. 142/99/2010 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și Dan Cristian Grecu în Dosarul nr. 915/99/2010 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public susține că nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 2.392D/2010, nr. 3.459D/2010, nr. 3.460D/2010 și nr. 82D/2011 la Dosarul nr. 2.391D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 318/2011, nepublicată încă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.593/99/2009, **Curtea de Apel Iași — Secția contencios**

administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 65 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Marius Martin într-o cauză având ca obiect cererea de suspendare a executării dispoziției emise de Inspectoratul Județean de Poliție Iași, prin care acesta a fost pus la dispoziție ca urmare a trimiterii sale în judecată.

Prin Încheierea din 25 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 594/99/2010, **Tribunalul Iași — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 65 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Constantin Bebi Manole într-o cauză având ca obiect cererea de anulare a dispoziției emise de Inspectoratul Județean de Poliție Iași, prin care acesta a fost pus la dispoziție ca urmare a trimiterii sale în judecată.

Prin Încheierile din 21 iunie 2010 și din 20 decembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 63/99/2010, nr. 142/99/2010 și nr. 915/99/2010, **Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 65 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Constantin Bebi Manole, Iulian Lazăr și Dan-Cristian Grecu în cauze având ca obiect soluționarea cererilor de suspendare a executării dispozițiilor emise de Inspectoratul Județean de Poliție Iași, prin care aceștia au fost puși la dispoziție ca urmare a trimiterii lor în judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece măsura punerii la dispoziție a polițistului încalcă drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei, aceasta trebuind să fie considerată nevinovată până la pronunțarea unei hotărâri definitive de condamnare. Mai mult, această măsură restrictivă nu se justifică în situația în care nu au existat abateri disciplinare ale polițistului, context în care ar fi necesară desfășurarea unei cercetări disciplinare prealabile. Punerea la dispoziție a polițistului, de cele mai multe ori, este fundamentată doar pe adresa organului de urmărire penală, prin care instituția este înștiințată cu privire la trimiterea în judecată a acestuia. Însă, prin punerea la dispoziție în cazul trimiterii în judecată fără cercetări prealabile disciplinare se răstoarnă prezumția de nevinovăție.

Totodată, în conformitate cu Recomandarea nr. 16/2003 a Consiliului European, executarea deciziilor administrative trebuie să țină cont de drepturile și interesele persoanelor particulare, pentru a nu provoca daune grave acestora. De altfel, reglementările dreptului comunitar în privința funcționarilor publici ai Comunităților Europene (Statutul funcționarilor Comunităților Europene — Regulamentul 259/1968) dispun în sensul că acestora trebuie să li se asigure un nivel minim de subzistență, aspect care, în cazul de față nu este respectat, deși conform art. 1 alin. (1) din Legea nr. 360/2002, polițistul este funcționar public cu statut special. Drept consecință a acestei

măsuri, persoanei în cauză îi sunt micșorate drepturile salariale, fapt ce aduce atingeri grave drepturilor și intereselor legale.

Pe de altă parte, această măsură trebuie să fie proporțională cu natura și gravitatea faptelor care fac obiectul învinuirii sau determină luarea măsurii preventive, având în vedere caracterul esențialmente provizoriu al punerii la dispoziție.

Menționează și faptul că măsura nu este limitată în timp, iar în considerarea duratei mari a unui proces penal, caracterul său vremelnic este substanțial diminuat.

Totodată, susține că dispozițiile de lege criticate nu fac nicio distincție între infracțiunile săvârșite în legătură cu serviciul sau cele care nu sunt incluse în această categorie și nici între infracțiunile săvârșite din culpă sau cu intenție. De asemenea, aceste prevederi au caracter lacunar și nu definesc măsura „punerii la dispoziție”, iar sarcinile și atribuțiile stabilite pe perioada punerii la dispoziție pot fi stabilite discreționar.

Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

Tribunalul Iași — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că, deși se restrânge exercitarea unor drepturi sau a unor libertăți, suspendarea din funcție nu poate fi considerată ca fiind contrară prezumției de nevinovăție, ci este necesară pentru apărarea ordinii publice și pentru desfășurarea instrucției penale. Această restrângere a unor drepturi constituționale se impune pentru a asigura securitatea juridică a drepturilor și libertăților celorlalți cetățeni, atât în perspectiva drepturilor individuale, cât și a celor naționale sau de grup pentru binele public.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale. Astfel, măsura punerii la dispoziție a polițistului față de care s-a pus în mișcare acțiunea penală sau care este judecat în stare de libertate ori liberat provizoriu pe cauțiune nu poate fi considerată ca fiind contrară prezumției de nevinovăție. Această măsură este necesară pentru apărarea ordinii publice și pentru desfășurarea instrucției penale și, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 245/2004, restrângerea unor drepturi constituționale este admisă, ea răspunzând nevoii de a asigura securitatea juridică a drepturilor și libertăților celorlalți, atât în perspectiva intereselor individuale, cât și a celor naționale sau de grup și a binelui public, fiind și o modalitate de salvagardare a unor drepturi în situațiile în care exercițiul lor are un caracter antisocial. De asemenea, dispozițiile de lege criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor vizate de ipoteza norme legale, fără discriminări pe considerente arbitrare.

Cât privește critica de neconstituționalitate referitoare la art. 41 din Constituție, consideră că aceasta nu poate fi reținută, deoarece polițistul va fi repus în toate drepturile anterioare, inclusiv compensarea celor de care a fost privat pe perioada punerii la dispoziție, respectiv a suspendării din funcție, potrivit competențelor stabilite prin ordin al ministrului administrației și internelor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate,

raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 65 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, modificate ultima oară prin art. I pct. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.083 din 22 noiembrie 2004.

În prezent, textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 65 alin. (1), (2) și (4):

„(1) În cazul în care împotriva polițistului s-a început urmărirea penală sau acesta a fost trimis în judecată, menținerea sa în activitate se hotărăște după soluționarea definitivă a cauzei, cu excepția situației în care a comis și alte abateri disciplinare, când operează procedura disciplinară obișnuită.

(2) Polițistul față de care s-a pus în mișcare acțiunea penală sau care este judecat în stare de libertate ori liberat provizoriu pe cauțiune este pus la dispoziție.

[...]

(4) Polițistul pus la dispoziție îndeplinește numai acele sarcini și atribuții de serviciu stabilite în scris de șeful unității de poliție și beneficiază de drepturile bănești corespunzătoare gradului profesional pe care îl are, la nivelul de bază, precum și de celelalte drepturi prevăzute în prezenta lege.”

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție, ale art. 41 privind dreptul la muncă, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și prevederilor art. 11 paragraful 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii acesteia susțin că măsura punerii la dispoziția unității a polițistului față de care s-a pus în mișcare acțiunea penală sau care este judecat în stare de libertate ori liberat provizoriu pe cauțiune nesocotește dispozițiile din Constituție și din alte documente internaționale care consacră prezumția de nevinovăție.

Asupra unei critici similare, aplicabile *mutatis mutandis* la cauza de față, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 187 din 6 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 5 aprilie 2007, cu prilejul soluționării excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 89 alin. 2 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, referitoare la punerea la dispoziție a ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor pentru care s-a început urmărirea penală sau care sunt trimiși în judecata instanțelor militare, dar care sunt cercetați și judecați în stare de libertate sau eliberați pe cauțiune. Curtea a statuat că punerea la dispoziție nu încalcă prezumția de nevinovăție, întrucât nu vizează fondul răspunderii pentru fapta imputată, nu prejudecă vinovăția, ci constituie o măsură preventivă, justificată de necesitatea împiedicării săvârșirii de noi fapte contrare prevederilor legale, de îndeplinirea corectă a atribuțiilor ce revin funcției respective și de asigurarea încrederii în persoana care ocupă acea funcție. Pentru identitate de rațiune, aceeași concluzie este valabilă și în ceea ce privește punerea la dispoziție a polițistilor.

De asemenea, Curtea observă că în alin. (4) al art. 65 din Legea nr. 360/2002 este precizat și conținutul măsurii punerii la dispoziție. Interpretarea dată acestuia de autorii excepției în sensul că sarcinile și atribuțiile pot fi stabilite pe această perioadă de șeful unității în mod discreționar și abuziv nu poate fi, însă, analizată de Curte, întrucât depinde de modalitatea practică de individualizare a acesteia la fiecare caz concret, nereprezentând o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii.

Totodată, un raționament simetric cu cel cuprins în decizia menționată se impune și în ceea ce privește reducerea indemnizațiilor. Prin luarea măsurii punerii la dispoziție nu se poate susține că se îngreșează dreptul la muncă și, la fel ca în cazul cadrelor militare, art. 65 din Legea nr. 360/2002 prevede

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 65 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Marius Martin în Dosarul nr. 8.593/99/2009 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal, de Constantin Bebi Manole în dosarele nr. 594/99/2010 al Tribunalului Iași — Secția comercială și de contencios administrativ și nr. 63/99/2010 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal, de Iulian Lazăr în Dosarul nr. 142/99/2010 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și Dan Cristian Grecu în Dosarul nr. 915/99/2010 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 536

din 28 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului

în mod expres, la alin. (6), că „în cazul în care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală ori achitarea, precum și în cazul încetării urmăririi penale ori a procesului penal, polițistul va fi repus în toate drepturile anterioare, inclusiv compensarea celor de care a fost privat pe perioada punerii la dispoziție (...)”.

În ceea ce privește prevederile art. 16 din Constituție, Curtea observă că autorii excepției de neconstituționalitate nu motivează pretinsa încălcare a acestora, iar referitor la invocarea art. 53 din Legea fundamentală, aceasta nu poate fi primită de vreme ce nu a fost constatată restrângerea vreunui drept constituțional.

De altfel, în același sens, s-a pronunțat Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 318 din 3 martie 2011, nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii.

nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Constanța — Secția civilă în Dosarul său nr. 32.569/212/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, precizând că instanța are posibilitatea de a verifica dacă au fost îndeplinite cerințele legii în cazul comunicării prin publicitate a actului administrativ fiscal. Invocă și jurisprudența Curții constituționale, reprezentată de deciziile nr. 1.288 din 2 decembrie 2008 și nr. 667 din 30 aprilie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 32.569/212/2009, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de instanță, din oficiu, într-o cauză civilă având ca obiect validarea unei popriri.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, Judecătoria Constanța susține că prevederile art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 sunt neconstituționale în măsura în care nu prevăd că modalitatea comunicării prin publicitate a actului administrativ fiscal poate fi folosită numai în cazul în care contribuabilul nu s-a prezentat la sediul organului administrativ fiscal emitent sau dacă, prezentându-se, a refuzat să primească actul sub semnătură. În această ipoteză, autoritatea administrativă trebuie să facă dovada că a trimis actul prin poștă la domiciliul fiscal al contribuabilului, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire sau prin alte mijloace, ca, de exemplu, fax sau e-mail, dacă se asigură transmiterea textului actului administrativ fiscal și confirmarea primirii acestuia.

Precizează că, în forma actuală, textul de lege criticat nu reglementează o ordine a modalităților de comunicare a actelor administrative fiscale, iar comunicarea prin afișare nu reprezintă doar o modalitate ultimă și subsidiară de comunicare, care să fie folosită doar în cazul în care celelalte modalități de comunicare nu au putut fi îndeplinite din motive obiective, așa cum Curtea Constituțională a reținut în Decizia nr. 667 din 30 aprilie 2009 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 26 iunie 2009). Arată că, astfel cum rezultă din lege, autoritatea administrativă fiscală are dreptul de a opta pentru oricare dintre modalitățile de comunicare, fără a fi ținută să facă dovada că folosirea modalităților care asigură comunicarea efectivă a actului fiscal nu a avut ca rezultat transmiterea actului către contribuabil.

În concluzie, consideră că textul de lege criticat nu asigură efectivitatea dreptului de informare a contribuabilului și nici efectivitatea dreptului la apărare.

În plus, precizează că instanța nu are posibilitatea de a constata folosirea abuzivă a acestui mod de comunicare a actelor administrative fiscale, astfel că acest aspect nu ține de aplicarea și interpretarea legii, în condițiile în care legea nu impune autorității administrative să facă în prealabil demersurile ce tind la efectivă comunicare a actului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu și-au exprimat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, care au următorul conținut:

— Art. 44 alin. (3): „(3) *Comunicarea prin publicitate se face prin afișarea, concomitent, la sediul organului fiscal emitent și pe pagina de internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, a unui anunț în care se menționează că a fost emis actul administrativ fiscal pe numele contribuabilului. În cazul actelor administrative emise de organele fiscale prevăzute la art. 35, afișarea se face, concomitent, la sediul acestora și pe pagina de internet a autorității administrației publice locale respective. În lipsa paginii de internet proprii, publicitatea se face pe pagina de internet a consiliului județean. În toate cazurile, actul administrativ fiscal se consideră comunicat în termen de 15 zile de la data afișării anunțului.*”

În susținerea excepției de neconstituționalitate, se invocă dispozițiile din Constituție cuprinse la art. 21 privind accesul liber la justiție, la art. 24 care garantează dreptul la apărare și la art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textul de lege ce formează obiectul acesteia se referă la realizarea comunicării prin publicitate a actelor administrative fiscale, și anume prin afișarea, concomitent, la sediul organului fiscal emitent și, după caz, pe pagina de internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală sau a autorității administrației publice locale ori a consiliului județean respectiv, a unui anunț în care se menționează că a fost emis actul administrativ fiscal pe numele contribuabilului.

Curtea reține că aceasta reprezintă una dintre cele patru modalități enumerate în art. 44 alin. (2) lit. a)—d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 prin care legiuitorul a stabilit că pot fi comunicate actele administrative fiscale, după cum urmează: a) prin prezentarea contribuabilului la sediul organului fiscal emitent și primirea actului administrativ fiscal de către acesta sub semnătură, data comunicării fiind data ridicării sub semnătură a actului; b) prin remiterea, sub semnătură, a actului administrativ fiscal de către persoanele împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, data comunicării fiind data remiterii sub semnătură a actului; c) prin poștă, la domiciliul fiscal al contribuabilului, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, precum și prin alte mijloace, cum sunt fax, e-mail, dacă se asigură transmiterea textului actului administrativ fiscal și confirmarea primirii acestuia; d) prin publicitate.

Curtea observă că textul de lege menționat enumeră aceste modalități fără să conțină vreo precizare referitoare la ordinea de prioritate în care acestea pot fi folosite, astfel că instanța de judecată care a ridicat din oficiu excepția de neconstituționalitate a semnalat că, în practică, în lipsa unei mențiuni exprese referitoare la obligativitatea respectării ordinii în care acestea sunt enumerate, există o tendință a organelor fiscale de a ignora succesiunea în care acestea sunt prevăzute în art. 44 alin. (2) și de a recurge la comunicarea direct prin publicitate, fără a proceda la epuizarea celorlalte mijloace de comunicare a actului administrativ fiscal.

Curtea constată că o astfel de interpretare aduce atingere dreptului de acces liber la justiție al contribuabilului care contestă existența sau cuantumul obligației fiscale. Ținând cont de faptul că momentul de la care începe să curgă termenul pentru introducerea contestației îl reprezintă data comunicării,

incertitudinea acestuia constituie un obstacol în exercitarea dreptului de acces la instanță.

Procedând la o interpretare teleologică a acestor dispoziții legale, Curtea observă că enumerarea pe care o conțin nu este întâmplătoare, ci modalitățile de comunicare a actelor administrative fiscale sunt menționate într-o ordine de prioritate în ceea ce privește aplicarea lor. Astfel, prima dintre acestea, care asigură certitudinea absolută a luării la cunoștință a contribuabilului de conținutul actului administrativ fiscal, este cea de la lit. a), constând în prezentarea contribuabilului la sediul organului fiscal emitent și primirea actului administrativ fiscal de către acesta sub semnătură. De asemenea, un grad înalt de certitudine îl conferă și modalitatea prevăzută la lit. b), și anume remiterea către contribuabil, sub semnătură, a actului administrativ fiscal de către persoanele împuternicite ale organului fiscal. Urmează, potrivit lit. c), comunicarea prin poștă, la domiciliul fiscal al contribuabilului, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, precum și prin alte mijloace, cum sunt fax, e-mail, dacă se asigură transmiterea textului actului administrativ fiscal și confirmarea primirii acestuia. În fine, la lit. d) se menționează comunicarea prin publicitate, a cărei descriere se găsește în textul de lege criticat în cauza de față.

În mod evident, intenția legiuitorului a fost de a institui o anumită ordine pentru modalitățile de comunicare a actelor administrative fiscale, prefigurând, prin succesiunea menționată la lit. a)—d), obligația organului fiscal de a proceda la comunicare doar cu respectarea ordinii de utilizare a acestora prevăzută în art. 44 alin. (2).

În jurisprudența sa, reprezentată de Decizia nr. 667 din 30 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 26 iunie 2009, și de Decizia nr. 891 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 17 august 2010, Curtea a reținut, în mod judicios, că prevederile art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, care consacră posibilitatea realizării comunicării prin publicitate, reglementează o modalitate ultimă și subsidiară de comunicare a actelor administrative fiscale, folosită doar în cazul în care celelalte modalități de comunicare nu au putut fi îndeplinite din motive obiective. Curtea a observat, cu acele prilejuri, că este apanajul exclusiv al instanțelor judecătorești constatarea folosirii abuzive a acestui mod de comunicare a actelor administrative.

În cauza de față, instanța care a ridicat din oficiu excepția de neconstituționalitate a criticat textul de lege ce formează obiectul acesteia prin prisma art. 21 și a art. 24 din Constituție, ca urmare a imposibilității de a verifica și a sancționa, eventual, nerespectarea de către organul fiscal a ordinii în care, în cuprinsul art. 44 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, sunt enumerate modalitățile prin care se poate face comunicarea actelor administrative fiscale.

Curtea observă că art. 44 alin. (4) din aceeași ordonanță prevede că dispozițiile Codului de procedură civilă privind comunicarea actelor de procedură sunt aplicabile în mod corespunzător și în materia comunicării actelor administrative fiscale, ceea ce înseamnă că este incident art. 95 alin. 4 din Codul de procedură civilă, în sensul că, în cazul comunicării cu rea-credință prin publicitate a actului administrativ fiscal, vor fi anulate actele săvârșite ulterior acestui moment.

Curtea observă că Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală reprezintă o lege specială, care instituie unele reguli derogatorii de la cele stabilite de dreptul comun, reprezentat de Codul de procedură civilă. Interesul organelor fiscale de aducere la cunoștință contribuabilului a

existenței unei obligații fiscale al cărei creditor este însuși statul implică necesitatea comunicării actului administrativ în care aceasta este consemnată prin modalități care să asigure aducerea efectivă la cunoștință contribuabilului despre existența unor obligații fiscale în sarcina sa.

Așa fiind, legiuitorul a prevăzut că actele administrative fiscale pot fi comunicate prin publicitate și în cazul în care domiciliul contribuabilului este cunoscut. În acest caz, însă, trebuie ca, anterior recurgerii la această modalitate, să fi fost respectată cu strictețe ordinea prevăzută în art. 44 alin. (2) lit. a)—c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, astfel încât comunicarea prin publicitate să reprezinte doar o modalitate ultimă și subsidiară, după cum a remarcat și Curtea Constituțională în jurisprudența mai sus citată.

Așadar, în cazul actelor administrative fiscale, comunicarea acestora se îndeplinește prin publicitate și în ipoteza în care se cunoaște domiciliul fiscal al contribuabilului, dar comunicarea nu s-a putut realiza prin celelalte modalități prevăzute de textul amintit. Instanțele vor trebui să examineze, însă, dacă această comunicare prin publicitate a fost îndeplinită doar ca urmare a imposibilității realizării procedurii de comunicare prin celelalte modalități, în ordinea în care acestea sunt enumerate la art. 44 alin. (2) lit. a)—c). Interpretarea prevederilor art. 44 alin. (2) din Codul de procedură fiscală potrivit căreia enumerarea cuprinsă în acesta constituie și ordinea de prioritate pentru realizarea modalităților de comunicare a actelor administrative fiscale, la respectarea căreia instanțele de judecată trebuie să vegheze, este singura care poate înlătura viciul de neconstituționalitate de care textul suferă prin lipsa unei mențiuni exprese în acest sens.

Nu în ultimul rând, Curtea observă că ridicarea unei excepții de neconstituționalitate pentru motive deja lămurite de către Curtea Constituțională în jurisprudența sa, tinde la înfrângerea caracterului general obligatoriu al deciziei Curții Constituționale, care se atașează inclusiv deciziilor prin care se constată neconstituționalitatea legilor sau a ordonanțelor ori a unor dispoziții din acestea. Indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, menținându-se astfel prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, atât instanțele judecătorești, cât și organele administrative trebuie să se conformeze deciziei Curții și să o aplice ca atare.

Pentru a da o forță sporită deciziei și fără a marca o reconsiderare a jurisprudenței sale, Curtea, prin prezenta decizie, va constata neconstituționalitatea oricărei alte interpretări pe care practica administrativă sau judecătorească ar putea să o atribuie textelor legale criticate față de cea consacrată prin Decizia nr. 667 din 30 aprilie 2009. În acest sens, Curtea reiterează cele statuate în jurisprudența sa, spre exemplu, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 26 ianuarie 1995 sau Decizia nr. 1.415 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, în sensul că puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta. În consecință, atât Parlamentul, cât și Guvernul și toate celelalte autorități și instituții publice urmează să respecte întru totul atât considerentele, cât și dispozitivul prezentei decizii.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), al art. 29 și al art. 31 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu de Judecătoria Constanța — Secția civilă în Dosarul său nr. 32.569/212/2009 și constată că dispozițiile art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că organul fiscal emitent poate să procedeze la comunicarea actului administrativ fiscal prin publicitate, cu înlăturarea nejustificată a ordinii de realizare a modalităților de comunicare prevăzute la art. 44 alin. (2) lit. a)—d) din aceeași ordonanță.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 618

din 12 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 85 alin. (10) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 85 alin. (5) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, excepție ridicată de Anișoara Cîrleț în Dosarul nr. 9.175/62/2009 al Curții de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că dispozițiile legale referitoare la aprobarea prin ordin comun al ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al ministrului sănătății, a criteriilor medico-psihosociale pentru încadrarea în grad și tip de handicap nu încalcă liberul acces la justiție și nici dreptul persoanelor cu handicap la protecție. De asemenea, faptul că instanța de judecată nu a identificat o altă autoritate publică, cu excepția Comisiei de

evaluare a persoanelor adulte cu handicap și a Comisiei superioare de evaluare, pentru efectuarea expertizei în cauza dedusă judecătii, nu are legătură cu prevederile legale criticate, ci pune, mai degrabă, în discuție, probleme referitoare la aplicarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.175/62/2009, **Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 85 alin. (5) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap**, excepție ridicată de Anișoara Cîrleț într-o cauză având ca obiect refuzul acordării unor drepturi la protecție socială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, în contradicție cu principiul liberului acces la justiție și dreptul persoanelor cu handicap la protecție, criteriile medico-psihosociale de încadrare în grad de handicap nu pot fi contestate decât la Comisia de evaluare a persoanelor adulte cu handicap și la Comisia superioară de evaluare a persoanelor adulte cu handicap, care au calitatea procesuală de părâte în cauza dedusă judecătii. Rezultă că deciziile comisiilor de evaluare a persoanelor adulte cu handicap nu pot fi contestate la o altă instituție abilitată de lege, care să se poată pronunța asupra conformității și legalității acestora.

Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că, în măsura în care

prevederile legale aplicabile se interpretează în sensul că îngrădesc orice altă competență de expertizare medicală în domeniul stabilirii gradului de handicap, respectiv al stabilirii calității de persoană cu handicap, se încalcă prevederile art. 21 și art. 50 din Constituție. În acest sens, instanța de judecată invocă, în considerentele încheierii de sesizare, dispozițiile art. 87 alin. (1) lit. a) și c), precum și ale art. 5 pct. 14 din Legea nr. 448/2006, referitoare la principalele atribuții ale Comisiei de evaluare a persoanelor adulte cu handicap. Atât timp cât Comisia de evaluare este parte în cauzele având ca obiect încadrarea în grad de handicap a unei persoane, atunci este încălcat și dreptul la un proces echitabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât una dintre părți are și rol de expert în aceeași cauză, împrejurare care afectează major obiectivitatea activității sale de expertizare în cadrul aceluiași litigiu. Lacunele prevederilor legale criticate sunt de natură să conducă la concluzia îngrădirii accesului la justiție, afectării dreptului la un proces echitabil al persoanelor nemulțumite de actele emise de către comisia de evaluare, precum și a limitării caracterului egal al justiției, consacrat de art. 124 alin. (2) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 85 alin. (5) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2008, potrivit căreia: „*Criteriile medicopsihosociale*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 85 alin. (10) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, excepție ridicată de Anișoara Cîrleț în Dosarul nr. 9.175/62/2009 al Curții de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

pe baza cărora se stabilește încadrarea în grad de handicap sunt aprobate prin ordin comun al ministrului sănătății publice și al ministrului muncii, familiei și egalității de șanse, la propunerea Autorității Naționale pentru Persoanele cu Handicap, până la 30 noiembrie 2007”.

Curtea constată că, ulterior sesizării sale, prevederile art. 85 din Legea nr. 448/2006 au fost modificate și completate prin art. 1 pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 22 septembrie 2010, soluția legislativă a textului de lege criticat fiind preluată, de principiu, în art. 85 alin. (10) din lege.

În aceste condiții, Curtea urmează să exercite controlul de constituționalitate asupra acestor dispoziții, care, în prezent, au următorul cuprins: „*Criteriile medicopsihosociale pe baza cărora se stabilește încadrarea în grad și tip de handicap sunt aprobate prin ordin comun al ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al ministrului sănătății”.*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, acest text de lege contravine dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 50 referitoare la protecția persoanelor cu handicap.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că argumentele autorului se referă la imposibilitatea acestuia de a se adresa unei alte instituții abilitate de lege, în afara comisiei superioare și Comisiei de evaluare a persoanelor adulte cu handicap, care să aibă competența de a verifica conformitatea, legalitatea și temeinicia deciziilor acestora.

În legătură cu acest aspect, Curtea constată că autorul excepției nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci nemulțumit fiind de soluția legislativă criticată, solicită în realitate modificarea dispozițiilor art. 85 alin. (10) din Legea nr. 448/2006, în sensul stabilirii unei alte instituții sau autorități publice, care să fie investită cu competența de a efectua expertize, în condiții de deplină imparțialitate, în cauzele având ca obiect încadrarea în grad și tip de handicap. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.*

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 85 alin. (10) din Legea nr. 448/2006, astfel cum a fost formulată, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția pronunțată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 618 din 12 mai 2011, prin care s-a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 85 alin. (10) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, considerăm că aceasta ar fi trebuit admisă, pentru următoarele argumente:

Prevederile art. 85 alin. (10) din Legea nr. 448/2006 instituie competența ministrului muncii, familiei și protecției sociale și a ministrului sănătății de a stabili, prin ordin comun, criteriile medico-psihosociale pe baza cărora se realizează încadrarea în grad și tip de handicap. Această încadrare este necesară persoanelor cu handicap pentru a putea beneficia de drepturile prevăzute de lege.

În aceste condiții, se poate reține că prevederile legale criticate, stabilind competența ministrului muncii, familiei și protecției sociale și ministrului sănătății de a aproba prin ordin comun criteriile medico-psihosociale pentru încadrarea în grad și tip de handicap, lasă această materie la nivelul de reglementare a unui act normativ cu forță juridică inferioară legii.

Privind dincolo de aparențe, se poate observa că prevederile legale criticate deschid calea unui domeniu tehnic, de strictă specializare, cu impact asupra drepturilor persoanelor cu handicap. O asemenea concluzie rezultă din analiza Ordinului nr. 762/1.992/2007 pentru aprobarea criteriilor medico-psihosociale pe baza cărora se stabilește încadrarea în grad de handicap, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 27 decembrie 2007, emis de ministrul muncii, familiei și egalității de șanse și ministrul sănătății publice. Fără îndoială, acest act normativ de forță juridică inferioară legii nu poate face obiect al controlului de constituționalitate exercitat de către Curtea Constituțională, jurisprudența instanței de contencios constituțional fiind constantă în această materie. În acest sens sunt: Decizia nr. 143 din 13 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 20 octombrie 2000, și Decizia nr. 932 din 23 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009.

Ordinul menționat reprezintă un act administrativ normativ, care poate fi supus controlului instanței de contencios administrativ, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, fiind astfel asigurat accesul la justiție.

Pe de altă parte, astfel cum rezultă și din prevederile art. 85 alin. (3) și art. 87 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 448/2006, încadrarea în grad și tip de handicap, în baza criteriilor medico-psihosociale, revine în exclusivitate Comisiei de evaluare a persoanelor adulte cu handicap, organul de specialitate fără personalitate juridică, aflat în subordinea consiliilor județene, respectiv a consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București.

Încadrarea sau respingerea încadrării în grad și tip de handicap se atestă prin certificat emis de către comisiile de evaluare. Certificatele emise pot fi contestate de titularii acestora, în termen de 30 de zile calendaristice de la comunicare, la Comisia superioară de evaluare a persoanelor adulte cu handicap. Deciziile emise de Comisia superioară pot fi atacate potrivit Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum stabilește art. 90² alin. (4) din Legea nr. 448/2006. Și în acest caz, se poate observa că legea asigură persoanelor interesate dreptul de a se adresa instanței judecătorești pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime.

Nu mai puțin, urmează a se analiza în cazul de față dacă accesul la instanța judecătorească este unul concret și efectiv, de natură să respecte exigențele dreptului la un proces echitabil,

prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, având în vedere faptul că accesul la o instanță, prin posibilitatea contestării actelor nelegale, nu constituie întotdeauna un remediu suficient oferit persoanelor ale căror drepturi sau interese legitime au fost încălcate.

Având în vedere actele și lucrările dosarului, rezultă că textul legal supus controlului de constituționalitate limitează posibilitatea de a folosi, în cadrul procesului, expertiza de specialitate, de vreme ce comisiile de evaluare a persoanelor adulte cu handicap și comisia superioară de evaluare sunt, potrivit legii, unicele entități cu atribuții în evaluarea stării de dizabilitate, în ceea ce privește încadrarea în tip și grad de handicap. În acest sens este Încheierea de sesizare din 21 iunie 2010, pronunțată de Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 9.175/62/2009, care face referire la adresa nr. 316/02.06.2010 a Institutului Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă.

Prin urmare, nicio altă instituție, autoritate publică sau entitate, cu excepția comisiilor de evaluare, nu poate efectua o expertiză de specialitate, pentru a lămurii aspecte legate de încadrarea în grad și tip de handicap.

Această situație are consecințe semnificative în cazul unui proces privind soluționarea contestației asupra deciziei de încadrare în grad și tip de handicap, fiind dincolo de orice îndoială că, în vederea justei soluționări a cauzei, judecătorul cauzei nu poate face aprecieri de ordin medical propriu-zis asupra existenței unui handicap, fiind necesară administrarea unei expertize de specialitate, care constituie o probă verosimilă, pertinentă și concludentă.

Într-adevăr, în sistemul procesual românesc probele nu au valoare prestabilită. Cu toate acestea, într-un domeniu de o strictă specialitate, precum evaluarea stării de dizabilitate, în vederea încadrării în grad și tip de handicap, circumstanțele cauzei pot determina deseori necesitatea de a recurge la opinia unor specialiști neutri și imparțiali, pentru lămurirea împrejurărilor de fapt. Este sarcina instanței judecătorești să realizeze propria interpretare și evaluare a faptelor pe baza informațiilor de care dispune și a probelor pe care le consideră necesare pentru soluționarea cauzei.

Desigur, dreptul subiectiv la recunoașterea gradului și tipului de handicap și proba în acest scop sunt distincte, dar totuși dependența există pe planul eficacității, întrucât absența probei nu permite titularului probei să invoce în mod eficace dreptul său și să obțină recunoașterea efectelor juridice specifice, știut fiind că *idem est non esse et non probari (a nu fi sau a nu fi probat este același lucru)*. Or, imposibilitatea administrării expertizei în cauzele privind soluționarea contestațiilor împotriva deciziilor comisiilor superioare referitoare la încadrarea în grad și tip de handicap, creează pentru partea ale cărei drepturi sau interese legitime au fost vătămate un dezavantaj semnificativ și contrar dreptului la un proces echitabil.

Chiar în ipoteza administrării expertizei în cauză, judecătorul este împiedicat în a realiza o apreciere obiectivă și imparțială a probelor și de a realiza astfel un control real și eficient, ceea ce în mod evident deturneză scopul procesului de la stabilirea adevărului, din moment ce, pe de o parte, comisiile de evaluare au, de regulă, calitatea procesuală de pârâte în cauzele privind soluționarea contestațiilor formulate de persoanele fizice nemulțumite de încadrarea sau respingerea încadrării în grad și tip de handicap, iar pe de altă parte acestea beneficiază de o competență exclusivă în realizarea încadrării.

Astfel, se constată că prin textul de lege criticat se aduce atingere unui element esențial al procesului echitabil, și anume principiului egalității armelor. Cu privire la acest principiu, Curtea Constituțională a stabilit în jurisprudența sa, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în Cauza *Dombo Beheer BV împotriva Olandei* (1993), în sensul că fiecare parte la un astfel de proces trebuie să beneficieze de o posibilitate rezonabilă de a-și expune cauza în fața instanței, inclusiv în ceea ce privește probele, în condiții care să nu o dezavantajeze în mod semnificativ în raport cu partea adversă (Decizia Curții Constituționale nr. 969 din 30 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 29 noiembrie 2007).

În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în Cauza *Bönisch împotriva Austriei* (1985) și în Cauza *Yvon împotriva Franței* (2003) că, în condițiile în care o parte îndeplinește simultan și calitatea de expert în cauză, aceasta ocupă o poziție dominantă în cadrul procedurii și poate exercita o influență considerabilă în ceea ce privește aprecierea instanței. Toate acestea creează un dezechilibru în detrimentul părții care contestă decizia de încadrare în grad și tip de handicap, care este incompatibil cu principiul egalității de arme.

În aceste condiții, se reține că dispozițiile art. 85 alin. (10) din Legea nr. 448/2006 aduc atingere dreptului la un proces echitabil, reglementat de art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece împiedică administrarea expertizei în evaluarea stării de dizabilitate. Fără îndoială, expertiza constituie o probă esențială în procesul având ca obiect contestarea deciziei de încadrare în grad și tip de handicap, care poate duce la lămurirea cauzei.

Specificul domeniului încadrării în grad și tip de handicap îngreunează, în anumite cazuri, soluționarea contestațiilor de către instanțele judecătorești, astfel încât este necesară administrarea tuturor probelor relevante, care ar putea să ofere instanței de judecată suficiente temeiuri pe baza cărora să rezolve cauza.

Se poate conchide că, deși dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate nu îngrădesc dreptul părților interesate la o procedură administrativă și ulterior, dacă e

necesar, la o procedură contencioasă, acest acces rămâne unul teoretic și iluzoriu, nefiind în măsură să conducă la un proces echitabil, cu toate garanțiile pe care le presupune acest drept într-o societate democratică.

Așadar, prevederile legale criticate aduc atingere dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Pentru argumentele mai sus menționate, rezultă și încălcarea dispozițiilor art. 50 din Constituție privind protecția persoanelor cu handicap. Faptul că, în lumina dispozițiilor legale criticate, persoanele nemulțumite de încadrarea în grad și tip de handicap nu pot beneficia în mod concret și efectiv de un proces echitabil pentru valorificarea drepturilor lor, echivalează cu încălcarea dreptului persoanelor cu handicap la protecție specială, în vederea participării efective a acestora în viața comunității. Se poate observa, totodată, o abatere de la normele Convenției Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor cu dizabilități, adoptată la 13 decembrie 2006, ratificată prin Legea nr. 221/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 26 noiembrie 2010. Relevante în acest sens sunt prevederile art. 13 pct. 1 din convenția amintită, potrivit căreia statele-părți vor asigura acces efectiv la actul de justiție pentru persoanele cu dizabilități, în condiții de egalitate cu ceilalți, inclusiv prin asigurarea de ajustări de ordin procedural și adecvate vârstei, pentru a le facilita un rol activ ca participanți direcți și indirecti în toate procedurile legale, inclusiv în etapele de investigație și alte etape preliminare. Astfel cum a subliniat Comitetul pentru drepturile persoanelor cu dizabilități, în „Liniile directoare referitoare la documentele specifice care urmează a fi transmise de către statele-părți în temeiul art. 35 paragraful 1 din Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități”, adoptate în perioada 19—23 octombrie 2009, în cadrul celei de-a doua sesiuni desfășurate la Geneva, dispozițiile art. 13 din convenție recunosc expres dreptul persoanelor cu dizabilități de a avea acces efectiv la justiție, în condiții de egalitate cu celelalte persoane și fără excluderea acestora de la procedurile legale.

Judecător,

Prof. univ. dr. **Iulia Antoanella Motoc**

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

